

dostatečné opory. Podle znalců jest mate's receipt potvrzením, vydaným kapitánem o nalodění zboží za tím účelem, aby na jeho základě a proti jeho vrácení byl vyhotoven a vydán konnossement. Jest tedy do jisté míry prozatímním konnossementem a jako takový lodním papírem, opravňujícím k dispozici o nalodění zboží. Držení jeho jest držiteli zárukou, že bez jeho svolení nebude konnossement vydán třetí osobě a že každá dispoice se zbožím bude vázána na jeho souhlas; zabezpečuje mu proto zaplacení kupní ceny. Ale žalovaná strana tvrdí a znalec Dr. H. udal, že potvrzení zasláná firmě K. nebyla mate's receipts, nýbrž obyčejnými potvrzenkami o nalodění zboží, na nichž vydání konnossementů není závislým, leč že by to bylo zvláště umluveno, a jest mimo to více než pochybno, že by indická vláda, když si vyhradila zaslání konnossementů do svých rukou, byla svolila, aby o témž zboží byly vydány třetím osobám mate's receipts neb jiné palubní potvrzenky, na nichž by záviselo vydání konnossementů. Jestliže potvrzení zasláná firmě neumožňovala dispoici s naloděným zbožím, a vyplacení kupní ceny indickou vládou nebylo vázáno na jejich předložení, není tu příčinné souvislosti mezi tvrzeným zaviněním Terstské Interkontinentale a škodou žalobkyně. Kdyby však taková souvislost přece byla prokázána, bude se prvnímu soudu zabývatí ještě otázkou, zda odeslání papírů firmě K. na její příkaz může býti přičítáno žalované straně jako zavinění přes to, že žalující strana již dopisem z 13. března 1924 prohlásila, že si otázku zaslání lodních papírů vyřídí s firmou K. sama, že v telegramu z 21. března 1924, jehož doslov si žalovaná firma dala pro jeho důležitost zvláště potvrditi, udělila příkaz »K. sendungen laut Verfügung K. zu behandeln«, a příkazu toho nezměnila, ač byla o stavu věci ustavičně informována, a že konečně žalovaná strana tvrdí a nabízí se dokázati, že z odeslání telegramu z 21. března 1924 zrazovala. Odůvodnění odvolacího soudu, že bylo příkazem povinné bedlivosti, aby se Interkontinentale Terst přesvědčila, zda žalující firma souhlasí s příkazem, aby papíry byly zaslány firmě K., by dostačovalo, kdyby byly bývaly zaslány konnossementy neb je zastupující mate's receipts, ohledně nichž vůle žalující strany byla opětovně a jasně projevena, byly-li však zaslány jen obyčejné palubní potvrzenky, nezáleží na tom, jak žalující strana nyní vedenou o tom korespondenci vykládá, nýbrž jak žalovaná strana a Terstská Interkontinentale musily jí v souvislosti s ostatním chováním se žalující strany tehdy rozuměti.

Čís. 7130.

Odklad exekuce vyklizením (zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n.).

Celkový odklad exekučního vyklizení místností nesmí překročiti devět měsíců. Lhůty odkladu musí následovati bezprostředně za sebou.

(Rozh. ze dne 8. června 1927, R II 200/27.)

Soud první stolice povolil odklad exekuce vyklizením na další čtvrtletí. Rekursní soud vyhověl rekursu vymáhajícího věřitele potud, že povolil odklad exekuce pouze do 22. června 1927. Důvod y: V rozhodnutí ze dne 1. března 1927 — R II 66/27 — vyslovil nejvyšší soud názor o tom, od kterého dne se má počítati tříměsíční lhůta odkladu exekuce podle § 1 zák., jen ohledně prvního povolení, takže nižší stolice ohledně způsobu počítání této lhůty při dalším povolení odkladu tímto právním názorem nejsou vázány. Jak zřejmo z motivů k zákonu ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n. o odkladu exekučního vyklizení místností, je mezi jiným účelem nových předpisů, by provisorium, jímž je odklad exekuce, nebylo protahováno do nekonečna a by byl omezen počet odkladů, jež lze téže osobě za sebou povolit. Vzhledem k tomuto úmyslu zákona jest vykládati ustanovení § 1 zák. ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. v tom smyslu, že odklad exekuce převyšující 9 měsíců jest naprosto a za každých okolností vyloučen. Neboť jinak byla by dána dlužníkovi možnost, by protahováním řízení o žádosti za opětný odklad získal příznivější lhůty odkladu, než mu zákonodárce přiznává. Jest proto třeba, aby lhůty odkladu bezprostředně za sebou následovaly. Podle shora uvedeného rozhodnutí nejvyššího soudu uplynula první čtvrtletní lhůta dnem 22. března 1927, takže další tříměsíční lhůta jest počítati od tohoto dne a tato končí 22. června 1927.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu dlužníka.

D ů v o d y:

Jest pravda, že nelze vyvoditi z doslovu zákona názor, že celkový odklad exekučního vyklizení místností ve smyslu zákona ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n. nesmí překročiti 9 měsíců a že lhůty odkladu musí následovati bezprostředně za sebou. Než rekursní soud ve směru tom právem se dovolává motivů zákona ze dne 26. dubna 1923, čís. 86 sb. z. a n., jež platí i pro zákon ze dne 31. března 1925, čís. 51 sb. z. a n., a správně také uvažuje, že jinaký výklad zákona umožnil by dlužníkovi, by protahováním řízení získal odklad exekuce na dobu, kterou mu zákonodárce přiznati nechtěl.

Čís. 7131.

K povolení obnovy ve sporu o zjištění nemanželského otcovství z důvodu § 530 čís. 7 c. ř. s. nestačí, že lze krevní zkouškou zjistiti, že muž, matkou dítěte za otce označený, jím skutečně jest nebo není, nýbrž jest i potřebí, by zde byly všechny předpoklady, že bude lze důkaz ten provést, zejména by bylo předem jisto, že osoby, jichž krev dlužno zkoumati, k tomu svolí, by jim byla odebrána potřebná krev. K odebrání krve nelze nutiti ani strany ani třetí osoby, aniž lze dáti příkaz poručníkovi, by svolil k takovému zásahu.

(Rozh. ze dne 8. června 1927, Rv II 697/26.)